

Մինչեւ որ ընկաւ ուժէն քաջ շունը,
 Ուժին հետ փըցեց եւ յետին շունը:
 Հիմա հարցուր թէ հապա մարդն ինչ ըրաւ. —
 Ամօթ որ քիչ են այն մարդիկ, ամօթ, իրաւ,
 Որ շան մը պէս հաւատարիմ,
 Շան չափ ըլլան մըտերիմ:
 Մինչդեռ կըուուոյ մէջ էին արջն ու շունը,
 Մարդը հրացանն առաւ՝ փախաւ իր տունը:

 Բերնով գիւրին է միշտ սէրն ու շողոմանք.
 Կաւ բարեկամը նեղութեան մէջ ճանչնանք.
 Բայց ձշմարիտ բարեկամներ ուր գըտնանք:
 Եւ ինչ զարմանք.
 Ես այնպիսի բարեկամներ
 Շատ եմ աեսեր
 Որ առակիս մէջի մարդուն նըմանակ
 Ոչ թէ միայն թողուն իւրեանց բարերար
 Իրենց համար կեանքը դըրած ժամանակ,
 Այլ եւ ամէն տեղ բամբասեն չարաչար:
ՔՐԻԼՈՎ.

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆՔ

ԻՆՉՈ՞Ի ՀԱՄԱՐ ՅՈՎՀՈՒՆՈՒ ՄԻՒՑՋԵՐՈՒ ՄԵԶ ԶԵՐՔԸ ԽՈՉ ԿԻՐՈՒԻ ԵՐԵՄԱՆ.

(Մարտի ամսատետրին մէջ եղած հարցմունքին պատասխան.)

Պատկերահանաց սովորութիւնն է հին
 ատեններէ ի վեր, որ մարդու մը կերպա-
 րանքը նկարելու ատեն՝ անոր պաշտօնին
 կամ արհեստին կամ վարքին եւ կամ մա-
 հուանը մէկ նշանը քովը կդնեն, կամ ձեռ-
 քը կուտան. ուստի սրբոց պատկերներուն
 ալ ձեռքերը իրենց վարքին, քարոզութեա-
 նը եւ վախճանին մէկ նշանը կնկարեն. Այս-
 պէս, օրինակի համար, Դաւիթ մարդա-
 րէին ձեռքը կուտան սաղմոսարան կամ ինար,
 Մովսեսի ձեռքը տասնաբանեան պատուիրա-
 նաց յարեղին տախտակները, Եսայի մարդարէին
 ձեռքը սղոց (սղոցով նահատակուելուն համար),
 Աւետարանչաց ձեռքը զիւժ՝ իրենց քովն
 ալ եղեկիէլ մարդարէին տեսլեանը մէջ ե-
 րեւցած չորս կենդանիներէն մէկը, եւ այլն:
 Յովհաննէս Մկրտչին ձեռքն ալ սովորաբար
 դրօշակ (պայրակ) մը կնկարուի՝ վրան գրուած

այն մարդարէական խօսքը զոր ըստա՛ տեսնե-
 լով զՓրկիչն մեր. « Ահա գառն Աստուծոյ որ
 բառնայ զմեղս աշխարհի » . Երբեմն զան ալ
 կնկարուի քովը: Այն գրօշակը կտմ խաչ-
 վառի ձեռով զարդը՝ պատկերահաններէն
 ումանք բոլորովին խաչի ձեռով կնկարեն,
 եւ խաչին վրայ փաթութուած կքաշեն ձեր-
 մակ թուղթ կամ լախ՝ վրան նոյն խօսքերը
 գրուած. անկից ու բիշներն ալ մինչեւ պարզ
 խաչ եւս տուած են Յովհաննու Մկրտչի ձեռ-
 քը: Եւ որովհետեւ Քրիստոս Տէրն մեր իւր
 սուրբ Կարապետին գլխատուելէն յետոյ խա-
 չուեցաւ, ինչպէս որ յայտնի է, — եթէ ոըր-
 բոյն մարգարեական հոգին ծանօթ չլինէր՝ այդ
 սովորութիւնը իշարէկ իրեւ պատմութեան
 մտքին ու ժամանակին անյարմար՝ անընդոււ-
 նելի եւ խոտելի բան կրնար համարուիլ: